

Side og et vist andet Arbejde fra Statens Side, og Arbejdet fra Kommunens Side er besørget, men det Arbejde, Staten skulde besørge, ligger stille. — Der er en Bro, der skal bygges over Isefjorden. I Sommer, da der var godt at bestille, blev der ogsaa arbejdet paa dette Broanlæg, men det er berettet mig, at siden Oktober Maaned ligger det ganske stille. — Kort efter Krigens Udbrud blev der paa Rigsdagen vedtaget for at hjælpe paa Arbejdsløsheden den Gang, at man ekspres hurtigt skulde fuldføre — og det blev ved særlig Lovforanstaltning vedtaget, at det skulde gøres hurtigst muligt — Dobbeltsporet mellem Rungsted og Snøkersten. Det er en Strækning paa ca. 20 km. Det var straks efter Krigens Udbrud; men den Dag i Dag er dette Arbejde langt fra færdigt. At tænke sig, at her er Tale om at lave 20 km Jernbanevej! Og saa kommer de naturligvis, naar man taler med Administrationen, med den ene og med den anden Undskyldning. Men i Tider som disse synes det mig, at der fra Statens Side bør sættes al mulig Energi ind paa at faa Arbejderne bragt frem, saa de ikke kommer til at ligge stille; og naar det i nærværende Lovforslag siges i § 1 om Arbejdernes Iværksættelse, at saafremt en Kommune „snaest muligt“ efter denne Lovs Ikrafttræden og senest inden en af Indenrigsministeren godkendt Frist paa-begynder o. s. v., saa vil jeg henstille til den højtærede Minister, at dette „snaest muligt“ bliver indskrænket saa meget som muligt, saa at det næsten kommer til at lyde „straks“. „Straks“ kan det selvfølgelig ikke gøres, men det maa gøres hurtigst muligt, og det maa gøres nu i Vintertiden; for det kan ikke nytte noget, at Arbejderne forberedes, og saa gaar Vinteren, der er den gale Tid, og saa kommer vi henad Foraaret, hvor der igen bliver Beskæftigelse for mange Arbejdere; saa er det ikke saa paatrængende nødvendigt. Nej, det er *straks*, det er *nu*, det skal være; det er allerede for sent, og derfor gælder det for Administrationen om, at der gøres alt for, at det kan fremmes.

Da vi i forrige Maaned behandlede Lovforslaget om offentlig Tilsyn med Virksomheder, tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, at man utvivlsomt maatte yde Hjælp og Understøttelse, for at Industri og Haandværk her i Landet kunde blive opretholdt, saa at en frygtelig Arbejdsløshed ikke skal blive herskende — saaledes omtrent faldt mine Ord. Men saa vidt jeg ved, og efter hvad der er passeret her paa Rigsdagen i de sidste Dage, er det vist ganske givet, at der ikke fra Administrationens

Side er sket nogen Henvendelse til Industri eller Haandværk om, hvad man fra Statens Side vilde være til Rede med for at hjælpe til at holde Arbejderne i Gang, og det vilde have været betydeligt bedre, end at nu den ene Virksomhed efter den anden maa standse. Saa i Forgaars, tror jeg, det var, forlød det her paa Tinge, at der var sket Henvendelse fra Industriens Side til Regeringsmagten om at faa en Hjælp, og dette affødte, at det i Gaar mellem Partierne blev aftalt, at der blev nedsat et Udvalg af Rigsdagen, som skulde høre paa, hvad Industrien maatte have at anføre, for at der kunde raades Bod paa den Standsning, der er foregaaet hist og her. Jeg maa sige, at jeg er bange for, at denne Vej bliver lang og trang, og at den ikke afhjælper Arbejdsløsheden. Det er vistnok et for tungt Maskineri, naar det gælder om at gribe hurtigt til og handle hurtigt, og det er dog bedre at afværge Arbejdsløsheden end bagefter at skulle hjælpe dem, der er blevet arbejdsløse. Efter hvad der foreligger for mig, drejer det sig i Øjeblikket om store Ting. Det er saadant noget som 40—50 Industrigrene, der dels allerede har maattet gaa til Indskrænkninger, dels staar overfor at maatte gaa til Indskrænkninger af ganske betydeligt Omfang. Derved fremkommer der jo en overordentlig Arbejdsløshed. En enkelt Fabrik, der beskæftiger 800 Mand, er i den Situation — saa underligt det end lyder —, at det for den kun drejer sig om en Difference i Konkurrencen med Udlandet paa et Par Øre pr. kg; men Virksomheden er saa stor, at de Par Øre repræsenterer 4 000 Kr.'s Tab daglig; saa kan man nok tænke sig, at den ikke kan holdes gaaende saa forfærdelig længe, og saa bliver der atter 800 Mand ledige.

Vi er herhjemme kommet i en rent ud sagt fortvivlet Situation. Vi skal købe vore Raastoffer i Dollars og Sterling, og vi skal mødes med en Konkurrence, hvor Arbejdslønnen er 6 Mark i Timen, altsaa saadant noget som 65 Øre, i Modsætning til, at den her er 2½ Kr. i Timen. Det er jo ganske umuligt at tage det op med en saadan Konkurrence. Forholdene maa trække sig i Lave, haaber man, ved at Valutaen, som giver de meget stærke Udslag, kommer noget tilbage til de gamle Forhold; men jeg er bange for, at vi ikke har Tid til at vente, til den trækker sig helt i Lave, og derfor er det, der maa gribes ind og ydes den Støtte, der er nødvendig for at holde Virksomhederne gaaende i et saa stor Omfang som muligt.

Som det fremgaar af de Udtalelser, jeg